Efectivitat màxima

El Girona en fa prou amb un gol de Lekic en l'única clara ocasió dels de Machín per derrotar l'Alabès a Montilivi

El Girona-Alabès en imatges

CARLES ROSELL

Pere Pons, veterania i modèstia, tot barrejat, en un cos d'un nano de 23 anys, deia entre setmana que no es veia titular per rebre l'Alabès. És un jugador indiscutible amb ?Machín i un pilar d'aquest Girona, però al seu entendre, haver estat cinc setmanes fora de l'equip per culpa d'una lesió li restava tots els drets davant uns altres companys que havien hagut de bregar i pencar de valent durant la seva absència. Curiositats de la vida, o coincidències d'aquelles que sembla només tenir el futbol, Pons no només va ser titular, sinó que es va convertir en un dels protagonistes de la soferta, treballada i vital victòria dels gironins en un duel entre dos equips que, amb les seves diferències, tenen entre cella i cella i sigui pel camí que sigui acabar l'any vinent a Primera. Els vitorians s'hi presentaven com a líders de Segona A empatats amb el Leganés; els catalans, més avall a la taula, però convençuts que fer el play-off era un objectiu més que factible. I va ser Pere Pons l'encarregat (o l'escollit) per posar una mica de llum emmig de molta foscor. Un xoc de trens, un duel d'alt voltatge, amb més tensió que no pas futbol, en el qual el de Sant Martí Vell va reaparèixer per la porta gran.

Va ser ell l'encarregat de desencallar un duel que se li estava ennuagant als gironins. Feia molts minuts que l'Alabès havia imposat la tirania del líder. Era, per dir-ho clar, un monopoli dels de Bordalás, que feien i desfeien com volien i que només els faltava enviar la pilota a dins perquè la seva actuació fos rodona. Fins que Pere Pons va dir prou. Va collir una pilota morta una mica més enllà del mig del camp, va posar la directa cap a l'àrea i allà s'hi va colar desfent-se amb molta facilitat i elegància de Laguardia, a qui va deixar enrere amb una sotana que va aixecar el públic dels seients. Encarava escorat el porter Fernando Pacheco, però com que allò de fer gols no és la seva feina va decidir improvisar. Va cedit al cor de l'àrea perquè Lekic, lliure de marca, marqués amb una rematada imparable l'1-0 (min. 22). El Girona s'avançava, però ningú ho hauria dit uns minuts abans. Per què?

Perquè l'Alabès va protagonitzar uns primers 20 minuts de manual. Ordenat al damunt de la gespa, l'equip basc va ser l'amo i senyor. Sense discussió. Va remenar la pilota, va mirar tota l'estona cap a l'àrea de Becerra i fins i tot va gaudir d'un parell de bones arribades per desnivellar la balança. Als 3 minuts, en un servei de cantonada, el lateral dret Carpio, que entrava des del darrere, va rematar de cap enviant l'esfèrica prop del pal dret d'un Becerra que va fer l'estàtua. Més es va haver de moure el porter badaloní al minut 8, quan va treure una mà miraculosa davant la complicada rematada arran de pal de Manu Barreiro. Emmig d'aquell domini aclaparador, només un teva-meva entre Borja García i Clerc va permetre al Girona encetar el capítol d'aproximacions a l'àrea rival amb cara i ulls. La combinació entre el badaloní i el de Villaverde la va salvar Laguardia, que va enviar la pilota a córner. Això va passar abans que Pere Pons aparegués per posar una mica ordre, per abaixar els fums de l'Alabès i per calmar Montilivi, que no les tenia totes.

Amb avantatge, per mínim que fos, el Girona va treure's la son de les orelles. Va fer que l'Alabès fes una passa enrere, però poc més. Les forces es van igualar i el partit, que havia començat un xic animat, es va acabar d'ensopir. Un munt d'imprecisions, pilotades sense sentit, el Girona que esgarrapava qualsevol segon que fos possible i l'Alabès que no acabava de reaccionar. El tedi només el va trencar Cristian Herrera just abans del descans, quan va conduir un contracop que ell mateix va definir sense encert: va encarar l'àrea rival, es va crear l'espai cap al mig i va obrir forat, però el seu xut va marxar massa desviat.

A Bordalás no li agradava gens el que estava veient. Saber si va escridassar o no els seus homes quedarà com un misteri, però el que va ser ben clar és que va decidir sacsejar una mica la pissarra per mirar de tornar cap a Vitòria amb un ??resultat positiu. Veient que Carpio tenia una targeta groga, el va canviar per Dani Pacheco, situant Kiko Femenía al lateral dret. Potser pel canvi, per la xerrada al vestidor o perquè ?l'Alabès sol començar amb força cada part, però el cert és que a l'inici de la represa es va viure una ?situació similar als primers compassos del partit. Un Girona imprecís i massa endarrerit, intentant contenir a un rival embalat, amb les idees clares i més a prop de l'àrea rival que no pas del seu propi camp. El domini ben aviat es va traduir en clar perill. Al 51 l'empat hauria pogut estar una realitat si no hagués estat perquè Florian Lejeune va estar al lloc indicat en el moment precís. Una greu errada d'Alcalá al balcó de l'àrea va deixar la pilota morta perquè Barreiro encarés Becerra; el porter va refusar la primera rematada, però l'esfèrica li va caure a Juli, que va enviar cap a una porteria sense porter en la que s'hi trobava ?Lejeune. El francès, amb la testa i damunt la línia de gol, va evitar la igualada.

Montilivi començava a no tenir-les totes i més nervis van aparèixer quan a Borja García se'l van endur amb llitera. El madrileny va rebre una trepitjada de Laguardia i va quedar-se una bona estona estirat al terra fins que van entrar les assistències. El canvi era una obligació. Va marxar en llitera i ovacionat cap al vestidor. Quan tothom es pensava que es tractava d'un problema muscular, el club es va afanyar a calmar els ànims: Borja García havia patit un mareig. El seu lloc el va ocupar Alcaraz i minuts després van entrar Maffeo i Mata.

En l'última mitja hora, el partit va embogir. Es va trencar. Sense mig del camp, la pilota va anar d'un cantó a l'altre i el que havia estat una batalla tàctica durant un grapat de minuts, es va convertir en un duel d'anada i tornada, sense treva, en el que el Girona va aprendre a resistir l'atac insistent d'un Alabès que va perdre la paciència. Tret d'un tímid xut de Lekic (min 72) que va atrapar Pacheco sense problemes, van ser els vitorians els que més van fregar el gol. Sobretot al llindar del temps afegit, en una claríssima aproximació que va topar amb la inspiració divina de Becerra. Juli va rebre a la frontal i no s'ho va pensar: va englatar un xut ras, sense gaire força, que va anar col·locat al pal. Allà va trobar els dits del porter.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2016/04/17/efectivitat-maxima/778212.html?utm_source=rss